

Strijc Zimovič.

Sneženi mož gotov je zdaj,
Le krono nanj še denem naj!
Seveda bi ne bilo prav,
Če mož naš stal bi gologlav.

Ti, kužek! se bojiš močno,
Da mož bi vdaril te z metló.
Stiskati repa treba ní,
Nič hudega ti ne stori.

Oj Slávica! njegov obraz
Obrnen vá-te je ves čas;
Poprašaj ga: „Vas zebe strijc?
Mordà bi radi rokovic?“

A vaju bo z metló takój,
Kam dirjaš, Milan? hitro stoj!
Glej, kolik naš je velikán,
Odkrij se, reci: dober dan!

Ti, Jurček! z roko segaš v žep,
Mordà si v srci storil sklep:
Kaj ognja rad bi možu dal,
Da brž bi smodko si prižgal.

In Ivko, drzni ti fantič,
Li ne bojiš se čisto nič,
Da mož bi zvrnil te s sanmi,
Ker kepaš Jurčka od strani?

Na veji ptiček pel bi rad.
A tare zima ga in glad.
O srečni ste otroci ví,
Ki zima, glad vas ne morí!

Fr. Krek.

Zakaj je imel Júrijče nesrečo.

a Japljevem hribu je bil zbran včeraj popóldne vesel rój vaških otrok. Snežilo je in prav občutno jih je zéblo v nos in prste; vender se nihče niti spomnil ni hudega mraza, saj so se vozili po strmem bregu nizdolu na sanéh, da se je kar kadilo. Tù sta drčala Trčelov Mirkec in Peterčev Franek, krepko se drug drugega držéč jaderno mimo; tam se je spravila petorica najpógumnejših na velike saní Delakovega Ivana, da bodo pod njegovim vodstvom od-dričali tjà doli v megleno dolino, in ondù se je ulegel predrzni Budešetov Dragec na trebuh na svoje iz šibkih desčíc zbite saní ter se spustil za drugimi.

Gabrovškov Júrijče pripihal je baš sedaj po hribu navzgor ter privlekel za se bój svoje ravno pred tednom narejene nove saní. Počaka še nekoliko, da se uredi ves vlak, potem postavi saní na uglajeni tir ter zakriči: „Aló! še jeden naj prisede k meni!“

Urno priteče k njemu blede in ubožno oblečen deček, ki je do tedaj le žalostno gledal veselo vožnjo veselih otrok. Svoje premrle pestí tiščal je v hlačna žepa, sklepetal glasno z zobmi in privzdigoval sedaj levo sedaj desno nogo, ker so mu hoteli prsti odmrzniti v strganih, s senom in zaplatami zamašenimi črevlji. Tinček je bil sirota, ki je le ob milostinjah dobrih ljudij živel sè svojo mamico tam v na pol podrtej koči za vasjó.

„Pusti mene prisesti, Júrijče!“ prosil je Tinče in si pihal gorko sapo v pest.

„Hù! mi li ne greš takòj proč, ti beraški nebodigatreba,“ zaròhnel je Júrijče in sunil surovo Tinčka nazaj, da se je vznak zvrnil v sneg.

„Le ga, le ga!“ zavriskalo je smijoč se nekaj otrok in začelo lučati v njega trde snežene kepe, da je ubogi Tinče jokajoč ubral pot pod noge proti dómu k materi.

Najbolj se je smijala okepanemu Tinčku Kordečeva Micika, ki je stala tudi mej otroci, zavita v gorek sivkast plašček, s črno čepico na glavi. Bogatega lesnega prekupeca hči je bila, a neblago srcé je imela, da-si je bila kaj prevzetno dekletce.

„Pravo si storil temu beračku!“ dejala je Júrijčetu. „Še bolje bi ga bil naklestil!“

Dobro se je Júrijčetu zdelo, da ga je pohvalila Micika, ki je hodila bajè vze v mestno šolo celjsko. Povabil jo je torej k sebi na saní, sedel mej krivine in